

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Det var vist mere et indlæg i debatten. Jeg vil da gerne anlægge den fredsommelige tone og sige til fru Elisabeth Arnold, at jeg da synes, det er udmærket, at vi diskuterer det her videre, også under et samråd i Retsudvalget.

Jeg synes såmænd, at det er prisværdigt, at SF årligt sikrer, at der er en kvalificeret debat om det her i Folketingssalen. Det, jeg blot siger, er, at jeg ikke tror, at vi på de helt grundlæggende strækninger helt finder hinanden, hvis man ønsker at ændre udgangspunktet så radikalt. Men jeg synes, det er udmærket, at vi tager en ordentlig debat med hinanden.

(Kort bemærkning).

Lissa Mathiasen (S):

Når jeg stillede et spørgsmål til ministeren, er det egentlig, fordi jeg føler, at der er kommet, jeg havde nær sagt en unødvendig distance, en forskel i opfattelsen, som jeg egentlig ikke tror der er, når det kommer til stykket.

Jeg tror, at vi er meget enige i, og det vil jeg godt bede ministeren om at bekræfte, FN's børnekonvention og i barnets ret til begge forældre. Det var der i hvert fald bred enighed om politisk, da vi i 1996 lavede det her, hvor man sagde, at udgangspunktet er, at et barn har ret til begge forældre.

Den diskussion, der så har været efterfølgende, har netop rejst det spørgsmål: Er det på bekostning af barnet? Jeg håber, at ministeren kan være enig i, at set ud fra den betragtning er det rigtigt at vende en sådan formulering om og sige, at det er barnets rettigheder, og at det ikke bare er et spørgsmål om, at det ikke er til umiddelbar skade for barnet, men netop tager udgangspunkt i barnets rettigheder. Jeg tror og håber faktisk, at vi er enige. Jeg håber i hvert fald, at ministeren gerne vil drøfte det, så vi kan blive enige.

(Kort bemærkning).

Justitsministeren (Lene Espersen):

Der er vi da fuldstændig enige. Grunden til, at man i sin tid valgte at opstille vilkårene på en sådan måde, var jo netop for at tilgodese barnet og sige, at på længere sigt er det den bedste måde til at sikre barnets tarv. Det er vi fuldstændig enige i – længere synes jeg heller ikke vi skal bevæge os væk fra hinanden.

Jeg synes blot, at det var rigtigt i dag, fordi der er nogle mere principielle ting, også her at

tilkendegive, hvad regeringens holdning er til det spørgsmål.

Den fg. formand (Grete Schødt):

Så siger vi tak til ministeren og går over til ordførerrækken.

Inge Dahl-Sørensen (V):

For cirka et år siden behandlede vi et næsten identisk forslag fra SF. Samværssager og myndighedernes behandling af disse giver med jævne mellemrum anledning til en ofte meget følelsesladet debat både i offentligheden og her i Folketinget. Nu skal vi så have debatten igen.

Der er vel ikke et parti her i Tinget, som ikke gerne vil gøre det allerbedste for de børnefamilier, som er i en skilsmisssituation og er i krise, og som i afmagt ikke kan få samværet med børnene til at fungere. Desværre ser vi jo, at det værste kommer op i forældre, når de strides om retten til børnene.

Vi kan godt lave firkantede regler, men jeg spørger mig selv, om det hjælper børnene, at vi nu f.eks. skal lave omvendt bevisbyrde, således at myndighederne skal vurdere, om det nu er godt for barnet at have samvær med den ene forældre. Som det er i dag, er udgangspunktet jo, at barnet skal have forbindelse med begge forældre under opvæksten. Jeg venter spændt på at høre, hvordan man i praksis vil »handle« dette.

Kl. 13.25

For jeg håber ikke, at man mener, at børn under ca. 7 år nu i højere grad skal udsørges af myndighederne og endnu mere skal være en del af fars og mors skilsmisse. Jeg advarer om, at dette kan være fuldstændig ødelæggende for et barn, som i forvejen er dybt berørt over, at far og mor går hver til sit.

Men også jeg er selvfølgelig enig i, at et barn ikke skal tvinges til samvær med en forælder, hvis barnet lider fysisk eller psykisk skade. Dette er på ingen måde let.

Civilretsdirektoratets samværsstatistik, som vi netop har modtaget, synes jeg trods alt viser, at man har fat i disse sager. Barnets mening var jo den hyppigste begrundelse for statsamternes afgørelse om, at der skulle være samvær.

SF's forslag om, at børn skal høres i tilfælde, hvor forældrene er enige, forstår jeg simpelt hen ikke. Dette forslag kan da kun give gnidninger. Hvorfor dog gå ind i sager, hvor forældrene selv har klaret deres problemer? Da jeg læste det, var